

Arrest

nr. 343 743 van 27 maart 2026
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. GHAZARYAN
Beneluxpark 15
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 21 augustus 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 5 juni 2024 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag ongegrond verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 september 2025. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.06.2024 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

L., H. (R.R.: (...))
Geboren te (...) op (...)1965

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13.12.2024, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor L., H. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 21.08.2025 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Tevens op 21 augustus 2025 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 september 2025. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: L., H.

Geboortedatum: (...)1965

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Motivatie art. 74/13

1. *Gezins- en familielevens: Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Opgemerkt dient te worden dat het feit dat men sociale banden heeft aangeknoopt met Belgische onderdanen geen mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan vormen, dat uitsluitend betrekking heeft op het waarborgen van de eenheid van het gezin en het gezinsleven.*
2. *Hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat hij (schoolgaande) kinderen heeft in België. Een verwijdering schaaft overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*
3. *Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (zie medisch advies d.d. 21.08.2025).*

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij zet zijn eerste middel uiteen als volgt:

“De DVZ besluit er verkeerdelijk van uitgaande dat de behandeling in België is afgelopen (terwijl uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat de behandeling van verzoeker nog lopende is) en zonder verder onderzoek naar de mogelijke tot medische opvolging en verzorging en beschikbaarheid/betaalbaarheid van de levensnoodzakelijke medicatie in het land van herkomst van verzoeker, zonder meer dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat er geen risico is op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Deze beslissing is in strijd met de door verzoeker voorgelegde attesten die werden overgemaakt aan de DVZ waaruit blijkt dat de behandeling nog lopende is en levenslang zal blijven lopen. De beslissing van de DVZ is dus gebaseerd op een verkeerde premisse dat er geen behandeling meer lopende is in België.

De arts-adviseur motiveert op geen enkele wijze zijn veronderstelling dat de behandeling is afgelopen. Verder onderzoek of een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst en of dit toegankelijk/betaalbaar is voor verzoeker, wordt verder niet meer geleverd door de arts-adviseur die er louter verkeerdelijk is vanuit gegaan dat de behandeling in België is afgelopen.

De behandeling is nochtans niet afgelopen, hetgeen duidelijk blijkt uit de medische attesten voorgelegd door verzoeker.

Terzelfdertijd met de beslissing tot ongegrondheid werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit volledig ten onrechte waar verzoeker nog steeds in gespecialiseerde behandeling is in België.

Alle internationale verslagen en actuele nieuwsberichten maken melding van de erbarmelijke en onaanvaardbare medische gezondheidszorgen in Marokko. Uit alle objectieve internationale verslagen blijkt dat de medische zorgen en voorradigheid van medicatie in Marokko erbarmelijk en zorgwekkend is. De fysieke integriteit van verzoeker komt bij terugkeer naar Marokko dan ook ontegensprekelijk in gevaar.

De beslissing van de DVZ schendt bijgevolg artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wanneer hij zou worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst, is dit nefast voor de toestand van verzoeker. Dit vormt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en artikel 3 van het EVRM. In Marokko kan hij niet de nodige medische zorgen, opvolging en medicatie/materialen verkrijgen.

Bovendien is de medicatie/behandeling/opvolging in Marokko niet betaalbaar. Immers zijn in Marokko de medische zorgen niet gratis. De verschillen tussen private en openbare ziekenhuizen zijn schrijnend en leiden tot een klassenzorg. Er is sprake van enorme corruptie. De gelden die de regering uittrekt voor gratis medische hulp zijn lang niet voldoende.

Inzake de vraag of er adequate medische zorgen en behandeling voorhanden zijn in Marokko en of deze toegankelijk en betaalbaar is, verwijst de arts-adviseur louter naar gegevens uit de MedCOI-databank, zonder in te gaan op de actuele erbarmelijke toestand van de gezondheidszorg in Marokko, die niet ontkend kan worden.

Er bestaat in casu duidelijk een reëel risico dat het leven of fysieke integriteit van verzoeker in het gevaar komt bij terugkeer. Er kan en mag niet over het hoofd worden gezien dat verzoeker geen familie of opvangnet heeft in Marokko die kan instaan voor zijn levensonderhoud en medische kosten. Het Marokkaans pensioen, voor zover verzoeker er al aanspraak op zou kunnen maken, is ondermaats (+/- 57 EUR per maand) en volstaat niet om in zijn basis medische behoeften te voorzien. De schaarste aan medicatie en zorgpersoneel en infrastructuur, leidt immers tot woekerprijzen binnen de zorg die voor alleenstaande gepensioneerden absoluut onbetaalbaar zijn.

Dienvolgens lijdt verzoeker weldegelijk aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit (bij gebrek aan adequate behandeling riskeren de kankercellen zich opnieuw uit te zaaien). Ten onrechte zonder enige motivatie gaat de arts-adviseur er vanuit in zijn advies dat verzoeker is uitbehandeld.

Bovendien lijdt verzoeker aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling waarvoor er in Marokko geen toegankelijke behandeling beschikbaar is. Dit werd al helemaal niet onderzocht door de arts-adviseur, die geen rekening houdt met de toestand van verzoeker en de situatie in het land van herkomst. Hij verwijst louter naar het RAMED-systeem dat in voege is en de mogelijkheid voor verzoeker om een pensioen aan te vragen. De omvang van dit pensioen, indien verzoeker er al aanspraak op zou kunnen maken (verzoeker leeft immers reeds 22 jaar in België en heeft geen arbeidsloopbaan in Marokko) en het feit dat dit bedrag geenszins volstaat om de medische kosten van verzoeker te dekken, laat staan de overige kosten van levensonderhoud, wordt volledig buiten beschouwing gelaten door DVZ.

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker, alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in zijn land van herkomst, houdt voor verzoeker een reëel risico in voor zijn leven en fysieke integriteit alsook een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de betekenis van artikel 1 van de Vreemdelingenwet.

De beslissingen van de DVZ zijn in strijd met de realiteit en schenden duidelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het middel is bijgevolg ernstig.”

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Hij zet zijn tweede middel uiteen als volgt:

“Artikel 62 bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, RA.CE. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“ Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Bovenvermelde rechtsregels worden door de Dienst Vreemdelingenzaken geschonden in de in dit verzoekschrift geviseerde beslissingen.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er is geen sprake van enige motivering, maar enkel van een stereotiep algemene standaardbeslissing. In elk geval voor zover er al zou kunnen gesproken worden van enige motivering is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ besluit er verkeerdelijk van uitgaande dat de behandeling in België is afgelopen (terwijl uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat de behandeling nog lopende is) en zonder verder onderzoek naar de mogelijkheid tot medische opvolging en verzorging en beschikbaarheid-betaalbaarheid van de levensnoodzakelijke medicatie in het land van herkomst van verzoeker, zonder meer dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat er geen risico is op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Deze beslissing is in strijd met hetgeen verklaard werd door de behandelde arts van verzoeker, waaruit blijkt dat de kankerbehandeling nog lopende is en nabije monitoring en medicatie levensnoodzakelijk zijn de gezondheid van verzoeker.

De beslissing van de DVZ is dus gebaseerd op een verkeerde premisse dat er geen behandeling meer lopende is in België. Dit is een verkeerde aanname in hoofde van de arts-adviseur.

De arts-adviseur motiveert op geen enkele wijze zijn veronderstelling dat de behandeling is afgelopen.

De motivering door de DVZ is manifest en duidelijk geen valabele motivering. De DVZ diende rekening te houden met alle elementen van het dossier en eens te meer met de voorradigheid van medische zorgen en medicamenten, medische materialen voor de behandeling en onderdrukking van (prostaat)kanker in het land van herkomst. Dit deed de DVZ ten onrechte niet.

Een loutere verwijzing naar een databank, die overigens niet publiek raadpleegbaar is, volstaat daarbij uiteraard niet. De databank waar de arts-adviseur naar verwijst, houdt duidelijk geen rekening met de realiteit waarbij de Marokkaanse bevolking in zodanige precaire omstandigheden beroep moet doen op de gebrekkige gezondheidszorg, dat zij zich genoodzaakt voelen om, met risico op eigen leven, op straat te komen om te protesteren en een degelijke gezondheidszorg te eisen. De gebrekkige motivering door de arts-adviseur is dan ook niet ernstig.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak, de actuele toestand in het land van herkomst en de ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van Dienst Vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de gegevens van dit dossier niet correct beoordeeld en is niet in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissingen dienen te worden geschorst en vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.3 In een derde middel voert verzoeker de schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. Hij zet zijn derde middel uiteen als volgt:

“Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De gevolgen van de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissingen zouden immers tot gevolg hebben dat de gezondheid en fysieke integriteit van verzoeker, een man die nagenoeg op pensioenleeftijd is met ernstige medische klachten en onder continue monitoring staat, in gevaar wordt gebracht.

Daarenboven zou verzoeker worden weggerukt uit België waar hij sociaal en psychologisch zijn evenwicht vindt, nl. bij zijn enige naaste familielid, zijn broer.

Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de gezondheid van verzoeker inhouden. Zoals hierboven reeds uiteengezet, woont verzoeker in bij zijn broer, die de Belgische nationaliteit heeft en verzoeker voorziet van de nodige medische zorgen. In zijn land van herkomst beschikt verzoeker niet over een dergelijk netwerk die hem — voor zover de nodige medische zorg zelfs al beschikbaar zou zijn voor verzoeker in Marokko — naar de arts kan brengen voor de opvolging die verzoeker nodig heeft na zijn prostaatkankerbehandeling.

Ook het sociaal leven van verzoeker zou ten zeerste worden verstoord.

De veiligheid van verzoeker tot slot, komt bij terugkeer naar zijn land van herkomst in gevaar, dit omwille van alle voormelde redenen.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

De negatieve gevolgen van de beslissingen zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissingen totaal niet proportioneel is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.4 In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij zet zijn vierde middel uiteen als volgt:

“Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoeker vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenvermelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker heeft geen sociale binding meer met zijn geboorteland. Zijn enige familie, nl. verzoeker zijn jongere broer, A. L. (met Belgische nationaliteit) woont in België. Meer nog, verzoeker woont in bij zijn broer die zorg draagt voor hem en voorziet in zijn levensonderhoud en medische zorgen.

Verzoeker woont intussen meer dan 22 jaar in België, samen met zijn broer, en is het land als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Verder wenst verzoeker er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat. Er kan in casu dan ook zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- en vriendenkring die verzoeker gedurende deze jaren in België heeft opgebouwd, samen met zijn broer als enige gezinslid, bovenvermelde beslissing het recht op privé-leven van verzoeker schendt.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.5 Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de middelen samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middele" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, hij zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissingen wordt geschonden. In zoverre zijn de middelen dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing worden de feitelijke overwegingen weergegeven. Er wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Voor wat de tweede bestreden beslissing betreft, moet eveneens worden vastgesteld dat deze zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Deze vaststelling wordt niet betwist.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct

heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over waarvan het model door de Koning wordt bepaald. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, dat wil zeggen het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

In casu verklaart de gemachtigde de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker ongegrond met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of

vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies opgesteld door de arts-adviseur op 21 augustus 2025, dat luidt als volgt:

“L., H. (R.N.: (...))

Mannelijk

Nationaliteit: Marokko

Geboren op (...)1965

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.06.2024.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Medische Attesten:

- 1. Standaard Medisch Getuigschrift – geen datum – Dr. S. W.*
- 2. Foto van datzelfde SMG maar met datum – 06/03/2024*
- 3. Consultatieverslag Urologie – 06/11/2019 – Dr. S. W.*
- 4. Consultatieverslag Urologie – 25/11/2019 – Dr. S. W.*
- 5. Consultatieverslag Urologie – 31/05/2020 – Dr. S. W.*
- 6. Consultatieverslag Urologie – 22/11/2020 – Dr. S. W.*
- 7. Consultatieverslag Urologie – 11/02/2022 – Dr. S. W.*
- 8. Consultatieverslag Urologie – 17/03/2023 – Dr. S. W.*
- 9. Consultatieverslag Urologie – 14/02/2024 – Dr. S. W.*

Actuele andoeningen:

- 1. Prostaatanker in 2017 waarvoor jaarlijkse opvolging*
- 2. Erectiele dysfunctie. Is geen ernstige aandoening, wordt verder niet weerhouden*
- 3. Prostraathypertrofie met plasklachten. Is geen ernstige aandoening, wordt verder niet weerhouden.*

Actuele Behandeling:

- 1. Opvolging Urologie*
- 2. Opvolging Oncologie*
- 3. Tamsulosine – Alfa-blokker, behandeling prostraathypertrofie*
- 4. Tadalafil – PDE5 inhibitor, behandeling erectiestoornissen*

Indien de betrokkene een volwassene in de beroepsleeftijd is: arbeidsgeschiktheid

In de voorgelegde medische documenten is geen actuele contra-indicatie aangaande arbeidsgeschiktheid geformuleerd door een arts bevoegd op dit gebied.

Indien nodig: Mogelijkheid tot reizen

Betrokkene kan reizen

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- 1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:*
 - Aanvraag MedCOI van 11.06.2024 met het unieke referentienummer 18256*
 - Aanvraag MedCOI van 21.05.2025 met het unieke referentienummer 19332*
 - Aanvraag MedCOI van 10.02.2025 met het unieke referentienummer 18953*
 - Aanvraag MedCOI van 20.12.2024 met het unieke referentienummer 18822*

- 1. Opvolging Urologie*

(...)

- 2. Opvolging Oncologie*

(...)

3. Tamsulosine

(...)

4. Tadalafil

(...)

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de nodige behandeling beschikbaar is.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Betrokkene toont niet aan dat hij geen toegang heeft tot de benodigde zorg in het land van herkomst.

Verzoeker haalt aan dat de (toegang tot de) gezondheidszorg in Marokko ondermaats is. Hij verwijst hierbij naar enkele algemene bronnen. Betrokkene legt echter geen persoonlijke bewijzen voor, die aantonen dat deze algemene informatie op zijn individuele situatie van toepassing zou zijn. Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privésysteem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in het land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Verzoeker haalt aan dat er grote verschillen zijn m.b.t. de toegankelijkheid van de zorg tussen stedelijke en plattelandsgebieden. De RVV oordeelde dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat in beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in "het land van herkomst" en niet in de regio van herkomst in het betreffende land. In zoverre verzoekende partij dit zou veronderstellen, dient de arts-adviseur niet te onderzoeken of verzoekende partij in de onmiddellijke omgeving van zijn vroegere woonplaats een adequate behandeling voor zijn aandoening kan krijgen, doch slechts of deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft, waaronder inbegrepen dat van verzoekende partij redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat hij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeeft waar verzoekende partij een behandeling kan verkrijgen. Dat dit in casu niet het geval zou zijn, wordt niet aangetoond (Arrest RVV nr. 209094).

Er bestaan twee gezondheidssystemen in Marokko:

-The Medical Assistance System (Régime d'Assistance Médicale of RAMED) voorziet in de medische basisbehoeften.

-The Compulsory Medical Insurance (Assurance Maladie Obligatoire of AMO) dekt werknemers en gepensioneerden uit de private en publieke sector.

Economisch zwakkere mensen kunnen een beroep doen op het RAMED-systeem.

Personen die onder het AMO-systeem vallen, krijgen behandelingen en medicijnen terugbetaald door de verzekering. Het percentage van terugbetaling varieert tussen de 70 en 100%. Kanker staat op de lijst van lange termijnziekten, waarvoor de terugbetaling hoger ligt.

Er zijn twee categorieën mensen die kunnen genieten van de voordelen van RAMED:

-personen die als 'kwetsbaar' beschouwd worden: zij betalen een bijdrage van MAD 120 (+/- 10 euro) per persoon.

-personen die als 'arm' beschouwd worden: zij kunnen gratis beroep doen op het systeem.

Volwassenen zonder familie, alsook personen zonder verblijfplaats kunnen gratis genieten van het RAMED systeem.

Begunstigden van RAMED krijgen gratis eerste-, tweede- en derdelijnszorg in publieke ziekenhuizen, op voorwaarde dat ze eerst langsgaan in hun gezondheidscentrum.

Om aanspraak te kunnen maken op het RAMED-systeem, moet men bewijzen dat men geen begunstigde is van AMO en dat men onvoldoende inkomsten heeft om de medische uitgaven te dekken.

RAMED-patiënten krijgen gratis medicatie bij een hospitalisatie. Kankerpatiënten die outpatient-zorg krijgen in een regionaal oncologisch centrum, kunnen gratis medicatie verkrijgen via het ACCESS-programma van het Ministry of Health en de Lalla Salma Foundation.

Reiskosten en/of kosten voor huisvesting worden niet gedekt door RAMED of door AMO. De Lalla Salma Foundation voorziet echter wel huisvestingsfaciliteiten voor kankerpatiënten en hun families.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in het land van oorsprong. Vanaf de leeftijd van 60 jaar, kan men ook aanspraak maken op een pensioen. Overigens lijkt het onwaarschijnlijk dat verzoeker in Marokko – het land waar hij het grootste deel van zijn leven verbleven heeft - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard zouden gaan met de noodzakelijke hulp.

Niets verhindert verzoeker derhalve om terug te keren. Het staat hem vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Betrokkene is een man van 60 jaar uit Marokko die in België opgevolgd wordt na een behandelde prostaatanker. Ons onderzoek toont aan dat deze opvolging in Marokko kan gebeuren. Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een ziekte die een imminent gevaar oplevert voor zijn leven of zijn fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is."

Uit het onderzoek van de arts-adviseur is aldus gebleken dat de nodige medische zorgen en medicijnen – met name opvolging door een uroloog en een oncoloog en de medicijnen tamsulosine en tadalafil –voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst, Marokko. De arts-adviseur gaat in op de wijze waarop de gezondheidszorg in Marokko is georganiseerd, met enerzijds het "Régime d'Assistance Médicale" (RAMED), dat voorziet in de medische basisbehoeften en openstaat voor kwetsbare of arme personen of personen zonder familie en voorziet in gratis eerste-, tweede en derdelijnszorg in de publieke ziekenhuizen op voorwaarde dat er eerst wordt langsgedaan in hun gezondheidscentrum, en anderzijds de "Assurance Maladie Obligatoire" (AMO), die werknemers en gepensioneerden uit de private en publieke sector dekt. De arts-adviseur wijst er ook op dat kanker op de lijst staat van lange termijnziekten, waarvoor terugbetaling onder het AMO-systeem hoger ligt. Bovendien kunnen kankerpatiënten die outpatient-zorg krijgen in een regionaal oncologisch centrum gratis medicatie krijgen via het ACCESS-programma. De arts-adviseur acht het nog onwaarschijnlijk dat verzoeker in Marokko – het land waar hij het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het doen verstrekken van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Daarnaast bevat het dossier geen bewijzen van (algemene) arbeidsongeschiktheid, noch elementen die erop wijzen dat verzoeker in Marokko geen toegang zou kunnen krijgen tot de arbeidsmarkt. De arts-adviseur wijst er tevens op dat men in Marokko vanaf de leeftijd van 60 jaar aanspraak kan maken op een pensioen. De arts-adviseur wijst tenslotte op de ondersteuning voor de terugreis naar en re-integratie in

het land van herkomst die kan worden verkregen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Op basis van het geheel van de gedane vaststellingen besluit de arts-adviseur tot de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen. Zowel op het vlak van de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de medische zorgen duidt de arts-adviseur ook telkens de bronnen waaruit hij de door hem gebruikte informatie heeft overgenomen. Op basis van dit advies van de arts-adviseur, werd de verblijfsaanvraag van verzoeker ongegrond verklaard door de gemachtigde.

In eerste instantie benadrukt verzoeker dat zijn medische behandeling in België nog lopende is en ook levenslang zal blijven lopen. De veronderstelling van de arts-adviseur dat de behandeling in België zou zijn afgelopen, klopt volgens verzoeker dus niet. Verzoeker meent dat de arts-adviseur niet heeft onderzocht of hij een adequate behandeling kan krijgen in zijn land van herkomst. Indien verzoeker gevolg zou moeten geven aan de verwijderingsbeslissing, zal hij zijn gespecialiseerde behandeling in België niet kunnen verderzetten.

De kritiek van verzoeker is gebaseerd op een verkeerde lezing, minstens een verkeerde interpretatie, van het medisch advies van de arts-adviseur van 21 augustus 2025 en de motieven van de eerste bestreden beslissing. Uit dit medisch advies blijkt immers dat de arts-adviseur niet betwist dat verzoeker nog steeds nood heeft aan een medische behandeling. Hij weerhoudt dat bij verzoeker in 2017 prostaatcancer werd vastgesteld, waarvoor hij jaarlijks moet worden opgevolgd. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, heeft de arts-adviseur wel degelijk onderzocht of opvolging door een uroloog en een oncoloog alsook de nodige medicijnen beschikbaar zijn in Marokko. Uit de MedCOI aanvragen met referentenummers 18256 en 19332 blijkt dat behandelingen door een uroloog en een oncoloog beschikbaar zijn in Marokko. Verzoeker kan bijgevolg niet worden bijgetreden waar hij stelt dat verweerder geen concreet onderzoek heeft gevoerd betreffende het voorhanden zijn van een gespecialiseerde zorgverstrekking. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker poneert, heeft de arts-adviseur zich niet beperkt tot een louter stereotype uitleg over het systeem van de gezondheidszorgen in Marokko en blijkt er dus wel degelijk een concreet onderzoek te zijn gevoerd inzake de beschikbaarheid van de gespecialiseerde zorgverstrekking die verzoeker nodig heeft.

Verder betoogt verzoeker dat de gezondheidszorgen in Marokko erbarmelijk en van een onaanvaardbaar niveau zijn. De medische zorgen en voorraad van medicatie zijn er ondermaats. Bovendien zijn de medische behandelingen en medicijnen in Marokko niet betaalbaar. Er is sprake van klassenzorg en grootschalige corruptie. Verzoeker betwist dat hij nog een familiaal opvangnet in Marokko kan aanspreken dat hem financieel zou kunnen bijstaan om de kosten van zijn behandeling te dragen. Het Marokkaans pensioen is daarnaast ontoereikend. De omvang van dit pensioen is onvoldoende om de medische kosten en overige kosten van levensonderhoud te dekken. Bovendien is het onzeker of verzoeker daadwerkelijk aanspraak zal kunnen maken op een pensioen aangezien hij al 22 jaar in België woont en nooit in Marokko heeft gewerkt. Verzoeker hekelt dat de arts-adviseur niet in gaat op de actuele erbarmelijke toestand van de gezondheidszorg in Marokko, noch met de financiële ontoegankelijkheid.

Het betoog van verzoeker blijft beperkt tot loutere beweringen die hij op geen enkele concrete wijze staaft. Er wordt in het verzoekschrift verwezen naar "*alle internationale verslagen en actuele nieuwsberichten*", doch er wordt geenszins gepreciseerd welke specifieke informatie verzoeker hiermee bedoelt. Evenmin toont verzoeker aan dat deze algemene informatie ook in zijn individuele situatie daadwerkelijk toepassing zou vinden. Het loutere betoog dat verzoeker omwille van zijn jarenlange afwezigheid geen aanspraak zou kunnen maken op een Marokkaans pensioen, dat hij in Marokko nooit heeft gewerkt, dat hij er geen opvangnet meer heeft, dat de toegang tot adequate gezondheidszorgen beperkt is omwille van corruptie en dat de Marokkaanse gezondheidszorg op zich al erbarmelijk is, wordt niet met enig begin van bewijs ondersteund en kan evenmin afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen van de arts-adviseur gebaseerd op objectieve informatie afkomstig van de MedCOI-databank. Met zijn ongestaafde beweringen toont verzoeker niet aan dat hij, in weerwil van de bevindingen van de arts-adviseur, in zijn land van herkomst voor langere tijd verstoken zou blijven van de nodige medische zorgen.

Verzoeker toont niet aan dat hij in Marokko geen beroep zou kunnen doen op het systeem van de AMO, dat, zoals door de arts-adviseur wordt beschreven, een verplichte ziekteverzekering is die onder meer werknemers dekt. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in Marokko geen beroep zou kunnen doen op het systeem van de RAMED, dat zich specifiek richt tot het arme en kwetsbare deel van de bevolking. Voorts is het in het licht van de toegankelijkheidsvereiste van de nodige medische zorgen in het land van herkomst geenszins vereist dat de arts-adviseur aantoont dat verzoeker in zijn land van herkomst beroep kan doen op een kosteloze medische zorgverstrekking. In tegendeel, het komt krachtens artikel 9ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet aan de aanvrager zelf toe om in zijn aanvraag de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst uiteen te zetten. Het kan de arts-adviseur dan ook niet worden verweten dat hij slechts de mogelijke systemen van ziekteverzekering in Marokko heeft geschetst. Daarnaast heeft verweerder ook gewezen op de mogelijke ondersteuning door de IOM en heeft hij vastgesteld dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker in Marokko niet bij familie, vrienden of kennissen terecht zou kunnen voor hulp en opvang. Verzoeker toont niet aan dat het, gelet op het geheel van deze

beschouwingen, alle redelijkheid te buiten zou gaan om te besluiten dat de medische opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing en van het bijbehorende medisch advies zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde en de arts-adviseur in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beschikken. Verzoeker slaagt er niet in de vaststellingen in het medisch advies van de arts-adviseur, met name dat de noodzakelijke behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko, te weerleggen. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt derhalve niet.

Verzoeker beroept zich verder op een schending van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad herinnert eraan dat voormelde bepaling vereist dat de vreemdeling er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat hij, in het land waarnaar hij wordt teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) komt het in principe de vreemdeling toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Zoals hoger reeds is uiteengezet, zijn de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling onderzocht en kan het standpunt van verzoeker de beoordeling van de arts-adviseur niet aan het wankelen brengen. Verzoeker verliest uit het oog dat het hem toekomt om aan te tonen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en voldoet hieraan derhalve niet. Verzoeker verzuimt om concrete elementen bij te brengen waaruit kan blijken dat er in zijn specifieke geval en gelet op zijn specifieke aandoening, ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling in het land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Waar verzoeker hekelte dat de MedCOI-databank een niet-publieke databank is en de verwijzing naar de stukken niet afdoende zou zijn, wijst de Raad erop dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat alle stukken waarnaar de arts-adviseur verwijst daarin aanwezig zijn. Een stuk waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing dient niet opgenomen te worden in de beslissing zelf (en niet te worden bijgevoegd). In het kader van de formele motiveringsplicht volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131– 133). De motiveringsplicht is dus ook niet geschonden omdat in de beslissing wordt verwezen naar stukken die niet afzonderlijk aan verzoeker werden meegedeeld. Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier, waarin verzoeker inzage kon vragen.

Vervolgens beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en eventueel het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent echter slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden verwijderingsmaatregel. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat hij in België samenwoont met zijn Belgische broer, die zorg voor hem draagt en in zijn levensonderhoud voorziet. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, zoals de banden tussen meerderjarige broers onderling, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige broers kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband ook een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker stelt wel dat zijn broer instaat voor zijn levensonderhoud, maar maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat dit ook effectief het geval is. Hij legt geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat hij afhankelijk is van zijn broer of dat hij zonder zijn broer niet in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien. Er blijkt evenmin dat er mantelzorg vereist zou zijn. Het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt niet aangetoond, waardoor het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Wat het privéleven van verzoeker betreft, verwijst hij op zeer algemene wijze naar een sociaal leven dat hij in België heeft opgebouwd gedurende zijn verblijf van 22 jaar in het Rijk. Hij zou in België zijn *"sociaal en psychologisch [...] evenwicht"* vinden en heeft een zeer duurzame binding met de Belgische gemeenschap opgebouwd. Verzoeker stelt nog dat hij geen sociale banden meer heeft met zijn land van herkomst.

Verzoeker laat echter na om de beweerde banden met België te concretiseren. De normale binding die ontstaat met België enkel door een zekere verblijfsduur, is op zich niet voldoende om aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven. Verzoeker verschaft nergens meer duidelijkheid omtrent het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Hij legt geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat het (vermeende) privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoeker beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eerder welk privéleven dat hij had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte (cf. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (cf. EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Dergelijke uitzonderlijke omstandigheden worden in casu niet aangetoond.

Verzoeker – die nooit een definitieve toelating had gekregen om in België te verblijven – toont met de verwijzing naar sociale banden, integratie in België (die hij niet met het minste begin van bewijs aantoont) en zijn sociale binding met familieleden geenszins in concreto aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor zijn (vermeende) privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals

hoger omschreven. Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België is niet bewezen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet weerhouden.

De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker de overige motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist. Zij blijven dan ook overeind.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN